

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Den vandrende Sanger

Citation: Winther, Christian: "Den vandrende Sanger", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr02val-shoot-workid71782/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Alt var ham som en Drøm, —
Det mener jeg og helst.

Ung Rhitra var forsvundet,
Hun aldrig saaes igjen;
Nu blev der atter Fred
Mellem Pige og Svend.
Men endnu voved Jørgen
Sig ikke hid til os,
Han er forknyt og bange, —
Han dvæler ei af Trods! —

Her taug den gamle Møller,
Men Hjort han mæled ei.
Saa gik de ned ad Banken
Paa den skyggefulde Vei.
Men Ungersvendens Øie
Sig tankefuldt sneg
Til Pynten, hvor Gulitzas
Kjøkkenrøg opsteg.

DEN VANDRENDE SANGEN

Storken, den kloge Fugl,
Forlængst var draget væk,
Og gule Blade seiled
Ned med den klare Bæk;
De skrigende Krager
Forfulgte Bondens Plov,
Smaafuglene sad stumme
I den brogede Skov.

Nu Tiden og var kommet,
Da Humlen skulde ind;
Den stod endnu i Haugen
Bedækt med Høstens Spind.
De yppige Ranker
Havde flettet sig til Net,
De lysegule Knopper hang
Bag dunkle Blade tæt.

Rask Hjort nu afklædte
Hver Sime og hver Stang,
Den Møller og hans Datter
Bar gennem Døren trang
De brusende Stengler
Med deres Rigdom paa;
Af bittersøde Kryder
Da dufted hver en Vraa.

I Øverstestuen
Hele Høsten blev slængt;
I Midten blev paa Træstagen
Tranlampen hængt;
Da blev det muntre Arbeid
Dem til en lille Fest;
Hid kom der, for at hjælpe,
Heel mangan venlig Gjæst.

Der sad de, Gamle og Unge,
Rundtom paa Stol og Bæk;
Dem bar da liden Anna
Til Velkomst en Skjenk.
Saa plukked de med Iver,
Ei Tiden blev dem lang;

Der hørtes mangen Krønik
Og mangen gammel Sang.

Men just som nu en lystig
Fortælling var forbi,
Da toned der for Døren
En deilig Melodie.
Derude under Linden,
Paa Steenbænken sad
En vandrende Sanger
Med sin Cithar og qvad.

Han bad om Ly for Natten,
Han bad om en Bid Brød;
Da hældte ung Anna
Den Humle af sit Skjød,
Og vinkede i Døren,
Med rødmende Kind;
Og kneisende og rank han
I Stuen traadte ind.

Han lystig var at skue
Med Strængeleg i Haand,
Med Blomster paa sin Hue
Og med brogede Baand.
Den Møller da heel venligt
Imøde ham gik.
De unge Piger skottede
Til ham med skjelmske Blik.

Men Hjort, som sad i Krogen,
Hvor der var mindre lyst,
Han rørte sig slet ikke,
Han holdt sig ganske tyst,

Og strøg ned over Panden
Sin brede, brune Lok.
Da rakte man den Sanger
Baade Mad og Drikke nok.

Imens han drak og spiste,
Deelte han med sin Hund,
Der logred ved hans Side
Og slikked sig om Mund.
Til Tak for Mad den reiste sig
Paa Bagbeen og gik,
Og gjorde andre Kunster,
Efter Hundenes Skik.

Da mælede den Møller: »Siig,
Hvem tjener Du, min Ven?
Du er som Himlens Fugle,
Der sorgløst flyve hen:
De sprede ei, de høste ei,
De sanke ei til Bo;
En Herre lader op sin Haand
Og fylder deres Kro.

Saa mener jeg, Du har vel og
En Herre rig og stor,
Der fylde kan Dit Bæger
Og dække Dig Dit Bord.
Dig blev vist ellers Veien
Over Livets Hede trang?«
Da tog den Sanger smilende
Til Citharen, og sang:

»Jeg tjener ingen Herre!
Som Fuglen fri og let

Jeg ikke lod mig spærre
I Buur eller Net.
Den Drot, som jeg adlyder,
Han boer her i mit Bryst,
Og freidigt jeg kun fryder
Mig ved min egen Lyst.

Den hele Jord og Himmel
Det er min Eiendom;
Alle Herligheders Vrimmel
De flokke sig derom.
Min Skat kan aldrig tømmes,
Ei mindskes kan min Magt;
Aldrig kan der drømmes
Meer kongelig en Pragt.

Hvert Sind og hvert Hjerte
Er min ydmyge Vasal;
Jeg dulmer hver en Smerte,
Jeg smykker Glædens Hal.
Og Qvinderne, de søde,
I hvor jeg træder op,
Mig bære huldt imøde
Liliens og Rosens Knop!«

Da letted paa sin Hue
Med Smil den Møller god:
»Saa fornem Gjæst at huse
Jeg havde næppe troet!
Men Lige søger Lige!
Det sømmer sig jo bedst:
Du er vel, kan jeg tænke,
Heel ofte Kongens Gjæst?«

»Jeg kommer,« qvad den Sanger,
»Just lige fra hans Borg;
Der hersker liden Glæde,
Men desto mere Sorg.
See, mens I flittigt sysle
Med Øllets bittre Kraft,
Med Cithren jeg fortæller jer
De Syner, jeg har havt.«

Han lagde sig tilbage
Og tankefuld saae
Mod Bjælkeloft, mens Strængen
Han sagte rørte paa.
Men hen til hans Læber
Alle Blikke fulgtes ad,
Kun Hjort holdt sig stille
I Krogen, som han sad.

I KONGSGAARDEN.

»Kong Erik sad paa Curve
I HøieloftsSal;
Den engellandske Frøken
Var hans Dronning og Gemal.
Hun straaled ved hans Side
Fra stolte Kongestol
Saa mild og saa deilig
Som Vaarens klare Sol.

Men han var vild og flygtig
Som Kornmoed i Høst;
Ustyrlig som Stormen,
Der hæver Nordhavs Bryst.